

[Klm Bøhnke]

gere. Det var det indtryk, statsministeren gav efter et ministermøde, hvor de pågældende oplysninger blev offentliggjort.

Det kan nemlig godt bekymre, hvis det skulle være tilfældet, for nok er det rigtigt, at finansministeren stadig væk sidder med kortene meget tæt til kroppen, i og med at vi endnu ikke har nogen budgetoversigt for 1992 og derfor endnu ikke ved, i hvilket omfang finanslovsforslaget fra decembers økonomiske forudsætninger holder stik – vi ved endnu ikke noget om, hvordan det vil gå med underskuddet i 1992 – men uanset hvor optimistisk man er, uanset hvor mange gange man lægger til og trækker fra og laver tekniske korrektioner, så vil det givetvis være sådan, at også 1992 ender med mindst et tocifret milliardunderskud. I den situation har jeg meget svært ved at forstå, at det så kan være regeringens politik, at man i 1993 ikke ønsker at spare mere, end tilfældet i øvrigt er, også set i lyset af den debat, vi har haft tidligere på dagen, hvor det nemlig blev fastslået ganske klart og tydeligt, at statens låntagning fortsat foregår helt ukontrolleret.

Jeg har meget svært ved at forstå, hvis det skulle være rigtigt, og derfor vil jeg gerne på baggrund af den debat, vi har nu, bede finansministeren om at løfte sløret en lille smule for, hvad der lå i den presseudtalelse, der forelå for ca. en uges tid siden vedrørende statens finanser for 1993.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Der er jo ikke noget særlig forbavsende ved, at jeg er til stede, for ellers kunne forslaget til tillægsbevillingslov jo ikke behandles. Så det er jeg naturligvis.

Jeg vil meget gerne uddybe statsministerens bemærkninger efter Sauntehusmødet. Det, statsministeren konstaterede, var, at hvis man har den målsætning, at vi skal fastholde en uændret udgiftspolitik i forbindelse med de årlige finanslove – og det var altså den målsætning, som regeringen, den nuværende og tidligere, har haft igennem et antal år, og det er en målsætning, som vi har levet op til gennem et antal år – så er det rent faktisk sådan, at når man på sædvanlig vis beregner, hvad der skal til af besparelser for at holde et fast udgiftsniveau, så har vi tidligere beregnet os frem til beløb, der var 7, 8, 9, 10 og 11 mia. kr. I år er det beregnede beløb reduceret til 5,5 mia. kr.

Det er det af flere grunde. Det er det for det første, fordi der ikke længere er den samme opdrift i budgetterne, som der har været. Altså der er mere kontrol over den almindelige udgiftsudvikling, end der har været før. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at de besparelser, der blev vedtaget i forbindelse med finansloven for 1992, har større effekt i 1993. Det er altså systemændringer, der slår fuldt igennem i 1993 og dermed har givet os besparelser på forhånd, hvor vi plejer at skulle ud og hente dem på stedet.

Det tredje er så, at der faktisk ikke længere er en tendens til, at Folketinget vedtager nye udgiftskrævende love. Det har også tidligere været med til at øge sparekravet, for hver gang Folketinget havde vedtaget noget udgiftskrævende, har man skullet spare noget mere for at holde faste udgifter.

Af de tre grunde er sparekravet nu mindre, end det var før, for at holde fast udgiftspolitisk måltal. Det er derfor det, vi læser ind i finansloven, som vi jo gerne vil gøre til en sag, der bliver vedtaget med bredt flertal hvert eneste år.

Det ændrer da ikke på vores lyst til at spare i andre sammenhænge. Når vi f.eks. skal lave en dagpengefinansieringsreform, regner vi med, at vi skal gennemføre nogle meget store besparelser; de skal så modsvares af nogle kompenserende skattelettelser. Den ambition har vi stadig væk; det håndterer vi bare ved siden af finanslovsforslaget, og hvis vi så kommer igennem, læser vi det ind i finansloven. Tilsvarende når der kommer et oplæg til en skattereform. Regeringen har jo aldrig lagt skjul på, at i forbindelse med en skattereform vil vi gerne finansiere det ved besparelser, ved brugerbetaling, ved omlægning af skattesystemet. De besparelser, vi i den sammenhæng måtte finde frem til, vil vi så forhandle i forbindelse med en skattereform og så, når og hvis vi var blevet enige om det, lægge dem ind i finansloven.

Derfor er vores ambitioner mindst lige så store, som de har været før, men de er bare placeret andre steder end i finansloven, der gerne skulle være udtryk for det tekniske bogholderi, som den var engang i fortiden.

Hermed sluttede forhandlingen.